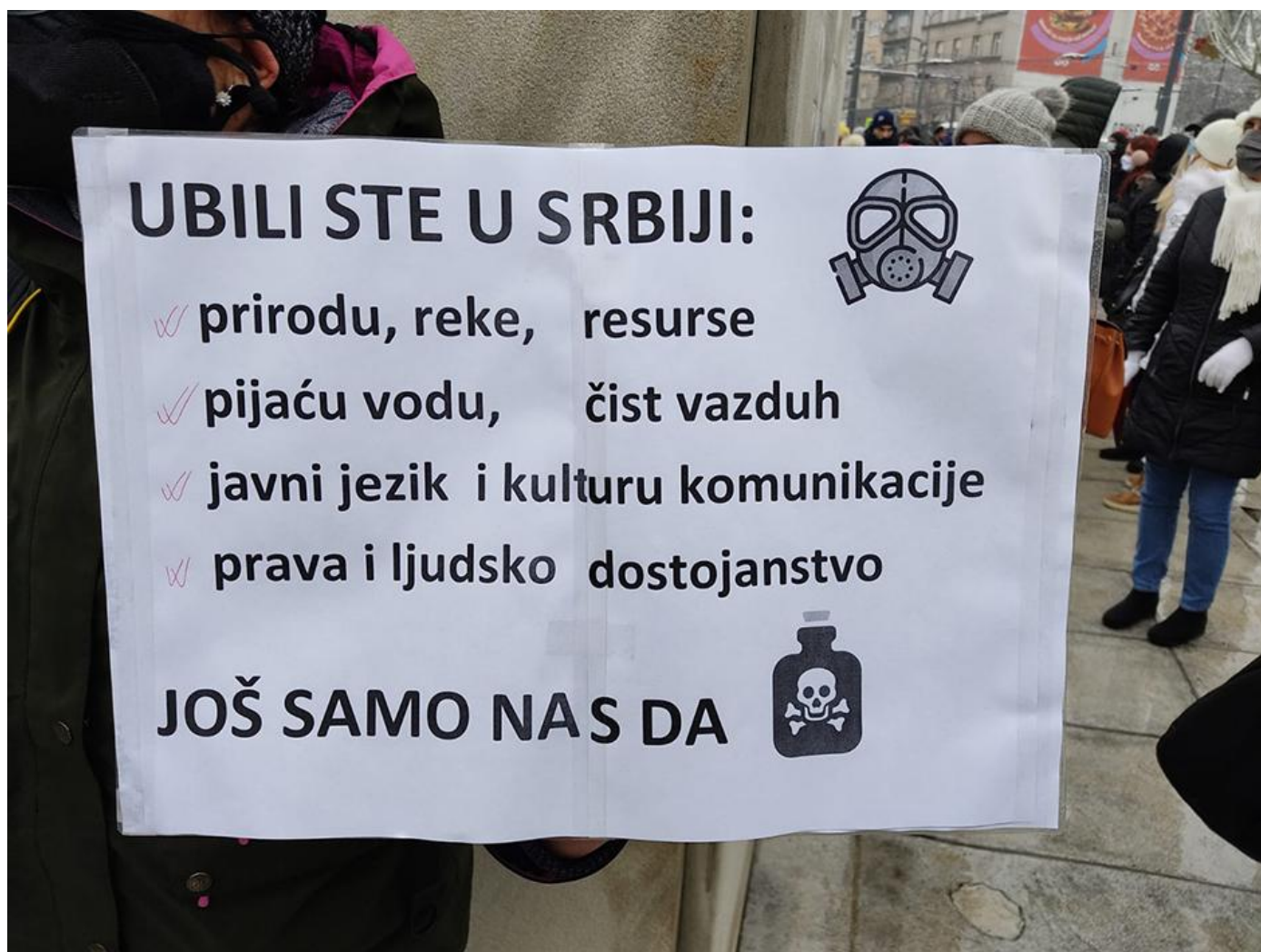

Актуелна дешавања у Србији поново стављају патриотизам на политичку берзу. Тргује се националним интересима, посланичким мандатима, личним интегритетом, идејама, једном речју све је на продају на Вучићевој пијаци. Потпуно неприродно, форсира се некакав патриотски блок, а да при том више нико не може јасно да каже ко су то патриоте у српској политици. Сматра се да само десница може бити патриотска, поистовећује се са екстремним национализмом и прља најразличитијим друштвеним аномалијама. И сама подела на лево и десно је превазиђена и штетна.

Млађе генерације и удружења грађана која ничу широм Србије и посвећено бране своја природна добра, дају наду да могу дугорочно спречити све ове заблуде и штете. Пре свега, да спрече бескрајне српске поделе на левицу и десницу, на партизане и четнике, партизановце и звездаше, наше и „њине“. Власт свесно генерише поделе и сукобе. Измучено друштво лако подлеже тим подметачинама, дели се и полемиче око избора патријарха, упокојења Ђорђа Балашевића, Даре из филма „Јасеновац“, вакцинације... Све су то питања око којих бисмо могли да се окупљамо и поправљамо стање, а не да се крвимо кроз јалове преписке на друштвеним мрежама. Циљ режима је да се скрене пажња са ниског стандарда и задуживања државе, са пљачке, издаје, јавашлука и свеопште пропасти.

Вучићев циљ: Стварање патриотског блока који би сарађивао са властима

И површном политичком анализом се долази до закључка о актуелној Вучићевој игри. Запад од њега очекује да омогући финализацију неолибералног поробљавања Србије и коначне издаје КиМ. Бојкот избора 2020. резултирао је још једним „напредним“, накарадним сазивом парламента у коме нема опозиције. Вучићу због тога требају нови избори, треба му „препаковани“ парламент у којем ће са својим коалиционим партнерима имати око 170 посланика власти и осталих 80-так посланика пројектоване опозиције, распоређене тако да половина буде „либерална“, а друга половина тзв. патриотска. Више је него очигледно да је он већ увећано у изборној кампањи, па је логична и та актуелизација стварања патриотског блока и вероватне кохабитације са влашћу тог блока.

Тако ће привид функционалног парламента бити комплетан, а и тзв. патриотска опозиција даће му пуни легитимитет. Време ће показати хоће ли му дати и потребну двотрећинску већину када на дневни ред дође финализација издаје државних интереса. Посебна симболика је и у томе што ће наредни сазив скупштине бити тринаести по реду од како се вишестраначје вратило у Србију. Баксузни број је вероватно Вучићева добитна комбинација.

Актери ове провидне политичке игре, свесно или несвесно, тргујући са Вучићем затиру било какву могућност промене система и побољшања стања у држави. Од горког осећаја врећања здравог разума можда и више иритира то прљање патриотизма и родољубља, који су због разних Вацића, „Заветника“, Шешеља, Драшковића и сличних корумпираних штеточина стекли лошу конотацију у широј популацији.

Шта патриотизам јесте или би морао бити

Једноставно, патриотизам је одговорно понашање према заједници, према својој породици и себи самом. Свака хуманитарна акција, свако засађено дрво, сачувани парк је патриотизам. Али и куповина домаћег производа, макар био и нешто скупљи од страног. Рад на себи, свом образовању, посвећеност послу, добар однос према природи, заједничкој имовини, према немоћнима, све се то сасвим оправдано може назвати патриотизмом. То су ситнице које живот значе. Улепшавају и олакшавају свима живот, радују и оне који дају и оне који примају помоћ, утеху, поуку, лепу реч.

Најважније, патриота се показује делима, а не великим речима, неукусним превеликим златним крстом око врата, тетоважама и насилничким понашањем по кафанама, на фудбалским утакмицама и јавним окупљањима. Истински патриотизам је насилно протеран из наших живота.

Зашто су патриоте у Србији данас стигматизоване у целини? Зашто их је присвојила мала група галамџија?

Шта патриотизам нипошто не сме да буде

Патриотизам је у актуелном тренутку претворен у трговање националним интересима, повезују га искључиво са националним идентитетом и КиМ, као да ништа нема са економијом, са свакодневним животом и егзистенцијом, са научним достигнућима и спортским успесима. Било је величанствено гледати спортисте на Олимпијади како се радују окићени својим државним заставама. Запитамо ли се колико жртве и рада стоји иза тог успеха? Колико је држава тим спортистима обезбедила подршке. Ко је сем породице, био уз њих на путу до успеха? У том смислу, Новак Ђоковић је са својом животном причом заиста неприкосновени пример патриотизма.

Недавни пријем у вили МИР („мир, мир, нико није крив...“) је изазвао велике полемике у јавности и практично најавио стварање те пројектоване патриотске опозиције. Да ли то чине свесно или несвесно, сасвим је неважно, штета за Србију је подједнако велика.

